

Jāņa evaņģēlijs 1: 19-28

19 Šī ir Jāņa liecība, kad jūdi no Jeruzālemes sūtīja pie viņa priesterus un levītus, lai viņam jautātu: "Kas tu esi?"

20 Viņš atzinās un neliedzās, bet apliecināja: "Es neesmu Kristus."

21 Tad tie viņam jautāja: "Kas tad? Vai tu esi Ēlija?" Bet viņš saka: "Es tas neesmu." - "Vai tu esi gaidāmais pravietis?" Viņš atbildēja: "Nē."

22 Tad tie viņam sacīja: "Kas tu esi? Mums atbilde jādod tiem, kas mūs sūtījuši. Ko tu pats saki par sevi?"

23 Viņš teica: "Es esmu vēstneša balss, kas tuksnesī sauc: sataisīt Tā Kunga ceļu, kā pravietis Jesaja ir sacījis."

24 Tos bija sūtījuši farizeji,

25 un tie viņam jautāja: "Ko tad tu kristī, ja tu neesi ne Kristus, ne Ēlija, ne gaidāmais pravietis?"

26 Jānis viņiem atbildēja: "Es kristīju ar ūdeni. Jūsu vidū stāv viens, ko jūs nepazīstat, 27 kas pēc manis nāk, kuram es neesmu cienīgs atraisīt kurpes siksnu."

28 Tas notika Betānijā, viņpus Jordānas, kur Jānis kristīja.

Priesteri un levīti uzdod Jānim Kristītājam jautājumu "Kas tu esi?". Visa šodienas evaņģēlija saruna virto ap jautājumu – „Kas tu esi? Ko tu pats saki par sevi?” Šķiet, tāds mazs, vienkāršs, nekaitīgs jautājums, tomēr liek pamatīgi aizdomāties – patiešām, kas es esmu? Ja šodien kādam cilvēkam uzdotu šo jautājumu, iespējams, tas ievestu cilvēku apjukumā. Visbiežāk cilvēks atbildētu uz šo jautājumu, vadoties no tā, ko viņš dzīvē dara – „Es esmu mācītājs, es esmu jurists.” Kāds teiktu – „Es esmu uzņēmējs, deputāts, skolotājs, ārsts, mūziķis, mākslinieks.” Kāds cits teiktu – „Es esmu skolnieks, students, es mācos.” Vēl kāds varbūt teiktu – „Es esmu bezdarbnieks.” Bet vai šīs atbildes izsaka mūsu būtību? Vaicātājs varētu taujāt tālāk – „Nē, es neprasiņu, ar ko tu nodarbojies, es prasīju, kas tu esi!?” Tad cilvēks varētu atbildēt – „Vēl es esmu tētis saviem bērniem vai trīs bērnu māmiņa”, tepat jau kāds teiktu – „Es esmu pensionārs.” Bet arī tas neizsaka mūsu būtību, jo ir pārejoši. Vaicātājs nemaz nevaicāja, kurā dzīves posmā mēs atrodamies, bet „Kas tu esi!?” Tagad ikviens tiešām varētu apjukt. Izrādās, ka atbildēt uz savu esamības jautājumu nemaz nav tik vienkārši. Jā, patiešām, kas mēs esam, neskatoties uz nodarbošanos pasaulē vai atrašanos kādā noteiktā vecuma posmā? Atstāsim aiz iekavām arī konfesjonālu piederību – „Es esmu katolis, luterānis, baptists...” Arī par to nav runa.

III adventa tēma nav vienkārša. „Kas tu esi!?” Jāņa Kristītāja atbildēs ir kas tāds, kas nedodas uzreiz rokās. Viņš nesaka – „Es esmu Elizabetes dēls” vai – „Es esmu pēdējais

Vecās Derības pravietis”, vai – „Es nāku no Kumrānas kopienas - zināt tādu!?” Jautātāji mēģina pielāgot Jānim dažādus sabiedrībai nozīmīgus tēlus - **Tad tie viņam jautāja: "Kas tad? Vai tu esi Ēlija?"** Bet viņš saka: "Es tas neesmu." - "Vai tu esi gaidāmais pravietis?" Viņš atbildēja: "Nē." Tad tie viņam sacīja: "Kas tu esi? Mums atbilde jādod tiem, kas mūs sūtījuši. Ko tu pats saki par sevi?" Šie cilvēki it kā “mokās” ar Jāni Kristītāju - viņu nevar iegrāmatot nevienā jēdzienu kategorijā, kas ļautu izkalkulēt viņa esamības fenomenu. **24 Tos bija sūtījuši farizeji, un tie viņam jautāja: "Ko tad tu kristī, ja tu neesi ne Kristus, ne Ēlija, ne gaidāmais pravietis?"** Viņiem problēmas sagādā tas, ka Jānim pie tik ievērojama sekotāju skaita nav nekādu ambīciju.

Jautājumā “Kas tu esi” viņi meklē atbildi uz jautājumu - „Kas tu esi kā ārējā čaula šai pasaulē?”, tomēr Jāņa atbilde aizved pie viņa iekšējās būtības, viņa misijas šai pasaulē. Psihologi saka, ka cilvēks savas dzīves laikā nēsā vairākas lomas, kurās viņš saskata savu esamības pamatu un nereti sapinas. Piemēram, kāds vīrietis var būt vienlaicīgi darbinieks savā darba vietā, tētis bērniem, vīrs sievai, draudzes loceklis viņa mācītājam, pilsonis valstij, kurā dzīvo, kaimiņš tam, kas dzīvo tev blakus, bet nekas no tā neatbild uz jautājumu – „Kas tu esi!?” Savādi, vai ne? Var nodzīvot veselu dzīvi, tā arī nezinot, kas esi. Lūk, kā atbild Jānis Kristītājs uz šo jautājumu: **Viņš teica: "Es esmu vēstneša balss, kas tuksnesī sauc: sataisīt Tā Kunga ceļu, kā pravietis Jesaja ir sacījis."** Mēs redzam, ka Jānis ļoti lieliski izprot savu esamību, perfekti zina, kas viņš ir.

Cilvēka esamība ir kas vairāk nekā dzīves ikdienas norise pasaulē. Piemēram, par Jeremiju Dievs saka - **"Pirms Es tevi radīju mātes miesās, Es tevi jau pazinu, un, pirms tu piedzimi no mātes miesām, Es tevi svētīju un tevi izredzēju par pravieti tautām."** Kristus par sevi saka – „Es esmu durvis, es esmu maize no debesīm, es esmu ceļš, patiesība un dzīvība.” Ko lai cilvēks saka par sevi? Kas es esmu?

Vēlos pavaicāt, vai esi domājis, kas ir tava esamība šai pasaulē? Esamība Dieva priekšā? Domāt par savu esamību nozīmē domāt arī par savu dvēseli. Tieši tā Jānis skatās uz savu esamību – „Es esmu tas, kam mani ir veidojis Dievs. Es esmu tas, kā “ši lieta” atspoguļojas manā dzīvē.” Šodien es aicinu uzlūkot sevi šī jautājuma „Kas tu esi?!” kontekstā - kā būtni, kuru ir veidojis Dievs, kuru ielicis šajā pasaulē, lai...? **Lai meklētu Dievu.** Kā būtu ar šādu atbildi katram no mums? – „Es esmu Dieva meklētājs.” Tas ir kas pretējs - „Es esmu pasaules baudītājs” vai „Esmu savu vēlmju sapņotājs...”. Tas nav kaut kas sastindzis, iegrāmatots, klasificēts, izcenots, tarifcēts šai pasaulē. Tas ir kā saucēja balss tuksnesī, kas atrodas nemitīgā garīgā kustībā, kas Jānim ir viņa esamība. Tas ir kas vairāk kā vecuma posms, nodarbošanās profils, sabiedriskās atbildības joma, sociālais statuss. Tas liek domāt par ko lielāku - kā dēļ es esmu ielikts šai pasaulē? Ja cilvēks sevi izprot kā Dieva meklētāju, tas atstās svētīgu iespaidu uz visu cilvēka dzīvi, esot skolniekam, studentam, darbiniekam, vīram, tēvam... jebkam, kam mēs ejam cauri šai pasaulē. Ir labi zināt, kas tu esi. Jānim dzīvot nozīmēja norādīt uz Kristu. Viņš bija laimīgs cilvēks. Jānis zināja atbildi, viņš tam ir brīnišķīgs piemērs.
Āmen.